

Список використаних джерел

1. ДСТУ 9171:2021 Настанова щодо забезпечення збалансованого використання природних ресурсів під час проєктування споруд. – К.: ДП «УкрНДНЦ». – 91 с.

2. Інноваційні технології в будівництві: що нового у світі будівельних матеріалів? [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://realstroysevice.kiev.ua/ua/blog-ua/653>

Желєзко А. М.,
*канд. іст. наук, заступник директора
Центру підвищення кваліфікації
Інституту вищої кваліфікації ДТЕУ*

ДЕРЖАВНА РЕГІОНАЛЬНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ ТА РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

В умовах повномасштабного вторгнення РФ в Україну розпочався новий етап взаємовідносин України з Європейським Союзом – Україна отримала статус кандидата на вступ до ЄС, який «матеріалізував перспективи приєднання до євроспільноти», однак й зобов'язав до виконання низки вимог. Набуття статусу кандидата, навіть в умовах війни, не завершальний етап євроінтеграції. На порядку денному – адаптація національного законодавства до європейського правового простору, поглиблення інтеграції українського бізнесу до ринків Європейського Союзу, практичне запровадження «безвізового режиму» у різних сферах, подальша секторальна інтеграція [1, с. 2], і, найважливіше, вироблення та реалізація українських політик відновлення та розвитку мають відбуватися в інтересах людини і не суперечити ключовій інвестиційній політиці ЄС – згуртованості та регіонального розвитку [2].

В Україні політика згуртованості (згуртування) та регіонального розвитку визначається у форматі державної регіональної політики, і, на думку Л.Я. Беневської є явищем достатньо новим. Всі процеси долучення до системи інститутів державного управління, як вважає дослідниця, були пов'язані із спонуканням і підтримкою з боку партнерів Заходу та США [3, с. 3]. Імплементация адміністративно-фінансової децентралізації в Україні стала «логічним завершенням радянської моделі патерналістського розвитку територій та громад і

створила підвалини для орієнтування на власну ініціативу та відповідальність» [3, с. 4].

У 2020 р. Постановою Кабінету Міністрів України було затверджено Державну стратегію регіонального розвитку на 2021-2027 роки – основний планувальний документ для реалізації секторальних стратегій розвитку, координації державної політики у різних сферах. Але з початком повномасштабної російсько-української війни, а також з новими зобов'язаннями України як кандидата на вступ до ЄС Міністерство відновлення оновило, враховуючи «інклюзивний кроссекторальний підхід» та презентувало проєкт оновленої Державної стратегії регіонального розвитку на 2021 – 2027 роки [4].

Пріоритетами оновленої Стратегії стали:

- створення безпекового та соціально-економічних умов для повернення українців в регіони та територіальні громади;
- відновлення та розвиток інфраструктури з принципом «build back better»;
- розвиток людського капіталу та підсилення економіки на основі внутрішнього потенціалу територій;
- продовження реформи децентралізації, розвиток інституційної та фінансової спроможності громад та регіонів, розбудову багаторівневого урядування;
- збереження балансу екосистем та адаптації до зміни клімату;
- створення системи координації секторальних та державної регіональної політик;
- підвищення ефективності прозорості публічного інвестування, удосконалення фінансових інструментів стимулювання регіонального розвитку;
- побудову партнерств, розвиток міжмуніципального, міжрегіонального та транскордонного співробітництва;
- залучення громадян до прийняття рішень на державному, регіональному та місцевому рівнях [4].

Інноваційним впровадженням буде розроблена Документальна рамка стратегії регіонального розвитку, зокрема всі регіональні та місцеві стратегії розвитку мають бути представлені в новій системі – GIS моніторингу та оцінки регіонального розвитку [4].

Таким чином, Державна регіональна політика України на сучасному етапі формується відповідно до критеріїв вступу в Європейський Союз, воєнних викликів та ключових пунктів підтримки України Європейським Союзом (Ukraine Facility) з метою синхронізації системи мультирівневого урядування в Україні з наявними інструментами міжнародної підтримки.

Список використаних джерел

1. Україна на шляху до ЄС: реалії і перспективи. *Національна безпека і оборона*. № 1, 2022. 132 с. Український центр економічних і політичних досліджень імені Олександра Разумкова. URL: NSD187-188_2022_ukr_ful.

2. Державна регіональна політика 2023: бути чи не бути? Реанімаційний пакет реформ. [Офіційний сайт]. URL: <https://rpr.org.ua/news/derzhavna-rehionalna-polityka-2023-butychy-ne-butychy/>

3. Бенюк Л.Я. Нова регіональна політика ЄС: особливості реалізації в контексті сучасних викликів та ризиків. Територіальний розвиток та регіональна економіка. Випуск 2 (159), 2023. С. 3 -11.

4. Міністерство відновлення презентувало проєкт оновленої Державної стратегії регіонального розвитку на 2021 – 2027 роки. 19 грудня 2023. Міністерство відновлення. [Офіційний сайт]. URL: <https://mtu.gov.ua/news/35052.html>

Козоріз О. Є.,

аспірант кафедри туризму та рекреації ДТЕУ

ІНКЛЮЗИВНА ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ У КОНТЕКСТІ ПОВОЄННОГО ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ

Ключовою метою будь-яких інновацій є інтенсифікація економічного зростання та сприяння соціально-економічному розвитку. Україна, перебуваючи у стані повномасштабної війни з 2022 року, зіткнулась з багатьма її наслідками, зокрема, демографічними, що проявляються у людських втратах та масштабної міграції населення; економічними – загальний економічний спад, зменшення доходів населення, пошкодження інфраструктури, виробничих об'єктів, закриття підприємств, втрати людського капіталу, ресурсів; соціальними – зростання рівня безробіття, проблеми біженців та переселенців, збільшення числа осіб, віднесених до категорії вразливих верств тощо.

Питання забезпечення усіх верств населення гідним рівнем життя та задоволення їх потреб різних рівнів внаслідок воєнних дій посилюється. За даними Світового банку рівень бідності в Україні за результатами 2022 року зріс до 24,2% (у 2021 році показник становив 5,5%) [1], а загальний рівень безробіття за даними Національного банку України у 2022 році сягнув 25-26% [2]. Внаслідок війни